

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

III.

Втората година дойдоха да учатъ въ нашата стая други ученици. Седнаха върху менъ само момчета. Въ това отдѣление нѣмаше нито едно момиче. Мжчно ми стана за моитѣ лански познайници, но какво да правя? Радвахъ се само, като чувахъ веселитѣ имъ гласчета по училищния дворъ. А ако нѣкое отъ тѣхъ влѣзѣше въ стаята, азъ цѣлъ потреперахъ отъ радостъ.

Най-често си спомняше за менъ моятъ Милко

И новитѣ ми ученици бѣха весели и палави момчета. И тѣхъ учеше учителъ. И този учителъ бѣше строгъ. Дори бѣше по-строгъ отъ учителя Ненко, Милковия учителъ. Винаги бѣше намусенъ. Смѣхътъ на ученицитѣ го сърдѣше. А, пази Боже, нѣкое дете да не си знае урока, пржкката играеше веднага. А имаше и други наказания: ученицитѣ стоеха прави до стената, на колѣне край стената, на колѣне и съ изправени нагоре ржце, догдето имъ премалѣеха ржцетѣ.

Моитѣ момчета бѣха бедни деца. Цѣла есень идваха боси на училище, а цѣла зима рѣдко закусили.

Изтече и втората година. И се заредиха една следъ друга много години все въ това училище. А то бѣше старо здание. Подътъ му бѣше изгнилъ, изъ мазетата излизаше лошъ мирисъ. Тамъ имаше много мишки и пълхове. И често за наказание затваряха въ тия мазета ученици.

Стенитѣ на училищнитѣ стаи бѣха пропукани, та вѣтрътъ свободно свирѣше презъ пукнатинитѣ. Зиме и ученици, и учители треперѣха отъ студъ. Печкитѣ бѣха малки, пълнѣха ги съ дърва и слабо топлѣха. Помня, презъ една люта зима, нѣкой разлѣлъ вечерята стомната съ вода въ нашата стая. Презъ нощта водата замръзна по пода и сутринята, макаръ печката да бумтѣше, ледътъ не се стопи и децата си направиха пързалка въ стаята. Влѣзе